

Ressò

desembre 16

BON NADAL

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Cridats a la revolució cultural de la misericòrdia. La Carta de Francesc en cites.

Coincidint amb el final de l'Any de la Misericòrdia, el papa Francesc ha publicat la Carta Apostòlica *Misericòrdia et misera*. Presentem un resum.

- La misericòrdia no pot ser un parèntesi en la vida de l'Església, sinó que constitueix la seva mateixa existència, que manifesta i fa tangible la veritat profunda de l'Evangeli. (1)
- En el centre no apareix la llei i la justícia legal, sinó l'amor de Déu que sap llegir el cor de cada persona, per a comprendre el seu desig més amagat, i que ha de tenir la primacia sobre tot.. (1)
- Un cop que hem estat revestits de misericòrdia, encara que romangui la condició de debilitat pel pecat, aquesta debilitat és superada per l'amor que permet mirar més enllà i viure d'una altra manera. (1)
- No existeix cap pàgina de l'Evangeli que pugui ser sostreta a aquest imperatiu de l'amor que arriba fins al perdó. Fins i tot en l'últim moment de la seva vida terrena, mentre estava essent crucificat, Jesús té paraules de perdó. (2)
- Cap de nosaltres pot posar condicions a la misericòrdia; ella serà sempre un acte de gratuïtat del Pare del cel, un amor incondicionat i immerescut. No podem córrer

el risc d'oposar-nos a la plena llibertat de l'amor amb el qual Déu entra a la vida de cada persona. (2)

- La misericòrdia és aquesta acció concreta de l'amor que, perdonant, transforma i canvia la vida. (2)
- La misericòrdia suscita *alegria* perquè el cor s'obre a l'esperança d'una vida nova. (...) Hi ha l'amor amb el qual Déu ve al nostreencontre, trencant el cercle de l'egoisme que ens envolta, per a fer-nos també a nosaltres instruments de misericòrdia. (3)
- En una cultura freqüentment dominada per la tècnica, es multipliquen les formes de tristesa i solitud en les que cauen les persones, entre elles molts joves. (...) Es necessiten testimonis de l'esperança i de la veritable alegria per a desfer les quimeres que prometen una felicitat fàcil amb paradisos artificials. (3)
- Conclòs aquest Jubileu, és temps de mirar cap endavant i de comprendre com seguir vivint amb fidelitat, alegria i entusiasme, la riquesa de la misericòrdia divina.(5)
- En tota la vida sacramental la misericòrdia se'ns dóna en abundància. (...) Obrim el cor a la confiança de ser estimats per Déu. El seu amor ens precedeix sempre, ens

Editorial

acompanya i resta amb nosaltres malgrat el nostre pecat. (5)

- Comunicar la certesa que Déu ens estima no és un exercici retòric, sinó condició de credibilitat del propi sacerdoti. Viure la misericòrdia és el camí segur perquè ella arribi a ser veritable anunci de consolació i de conversió en la vida pastoral. (6)

- Desitjo vivament que la Paraula de Déu se celebri, es conegui i es difongui cada vegada més, perquè ens ajudi a comprendre millor el misteri de l'amor que brolla d'aquesta font de misericòrdia. (7)

- Només Déu perdona els pecats, però vol que també nosaltres estiguem disposats a perdonar els altres, com ell perdona les nostres faltes. (...) Quina tristesa cada vegada que ens quedem tancats en nosaltres mateixos, incapaçs de perdonar. (8)

- No existeix cap llei ni precepte que pugui impedir a Déu tornar a abraçar el fill que retorna a ell reconeixent que s'ha equivocat, però decidit a recomençar des del principi. Quedar-se només en la llei equival a banalitzar la fe i la misericòrdia divina. (11)

- Nosaltres, confessors, som testimonis de tantes conversions que es donen davant dels nostres ulls. (...) No arruïnem aquestes ocasions amb comportaments que contradiguin l'experiència de la misericòrdia que es busca. (11)

- Una paraula que dóna ànims, una abraçada que et fa sentir comprès, una carícia que fa percebre l'amor, una pregària que permet ser més fort..., són totes expressions de la proximitat de Déu a través del consol ofert pels germans. (13)

- A vegades també el *silenci* és de gran ajut; perquè en alguns moments no existeixen paraules per respondre als interrogants del

qui pateix. La manca de paraules, però, es pot suplir per la compassió del qui hi és present i proper, del qui estima i estén la mà. No és cert que el silenci sigui un acte de rendició, al contrari, és un moment de força i d'amor. (13)

- Aquest Any jubilar ens ha d'ajudar a reconèixer la complexitat de la realitat familiar actual.(...) No podem oblidar que cadascú porta amb si mateix el pes de la pròpia història que el distingeix de qualsevol altra persona. (...) Això exigeix, sobretot de part del prevere, un discerniment espiritual atent, profund i prudent perquè cadascú, sense excloure ningú, sense importar la situació que visqui, pugui sentir-se acollit concretament per Déu, participar activament en la vida de la comunitat i ser admès en aquest Poble de Déu. (14)

- Tenim un gran repte per encarar, sobretot en la cultura contemporània que, sovint, tendeix a banalitzar la mort fins al punt d'amagar-la o considerar-la una simple ficció. La mort en canvi s'ha d'afrontar i preparar com un pas dolorós i ineludible, però ple de sentit: com l'acte d'amor extrem vers les persones que deixem i vers Déu, a l'encontre del qual ens dirigim. (15)

- S'acaba el Jubileu i es tanca la Porta Santa. Però la porta de la misericòrdia del nostre cor es manté sempre oberta, de bat a bat. (16)

- La Porta Santa que hem travessat en aquest Any jubilar ens ha situat en la *via de la caritat*, que estem cridats a recórrer cada dia amb fidelitat i alegria. (16)

- Voler apropar-se a Jesús implica fer-se proïme dels germans, perquè res no és més agradable al Pare que un signe concret de misericòrdia. (...) La misericòrdia *renova i redimeix*, perquè és la

trobada de dos cors: el de Déu, que surt a l'encontre, i el de l'home. (16)

- Amb gratitud penso en els nombrosos voluntaris que amb la seva entrega de cada dia dediquen el seu temps a mostrar la presència i proximitat de Déu. El seu servei és una genuïna obra de misericòrdia i fa que moltes persones s'apropin a l'Església. (17)

- És el moment de deixar pas a la imaginació a propòsit de la misericòrdia per donar vida a tantes iniciatives noves, fruit de la gràcia. L'Església necessita anunciar avui aquests "molts altres signes" que Jesús va realitzar i que "no estan escrits". (18)

- Han passat més de dos mil anys i, no obstant això, les obres de misericòrdia continuen fent visible la bondat de Déu. (18)

- L'Església ha d'estar sempre atenta i disposada a descobrir noves obres de misericòrdia i realitzar-les amb generositat i entusiasme.(19)

- La misericòrdia s'excedeix; sempre va més enllà, és fecunda. És com el llevat que fa fermentar la massa (cf. Mt 13,33) i com un gra de mostassa que es converteix en un arbre (cf. Lc 13,19).(19)

- El *caràcter social* de la misericòrdia obliga a no quedar-se immòbils i a desterrar la indiferència i la hipocresia, de manera que els plans i projectes no quedin només en lletra morta. (19)

- Estem cridats a fer que creixi una *cultura de la misericòrdia*, basada en el redescobriments de la trobada amb els altres: una cultura en la qual ningú miri l'altre amb indiferència ni aparti la mirada quan vegi el sofriment dels germans.(20)

- Les obres de misericòrdia són «artesans»: cap d'elles és igual a una altra; les nostres mans les poden modelar de mil maneres, i encara que sigui únic el

Déu que les inspira i única la «matèria» de la qual estan fetes, és a dir la misericòrdia mateixa, cada una adquireix una forma diversa. (20)

- Podem dur a terme una veritable revolució cultural a partir de la simplicitat d'aquests gestos que saben tocar el cos i l'esperit, és a dir la vida de les persones. (20)

- La *cultura de la misericòrdia* és una invitació urgent a tenir clar on hem de comprometre'ns necessàriament. La temptació de quedar-se en la «teoria sobre la misericòrdia» se supera en la mesura que aquesta es converteix en vida quotidiana de participació i col·laboració. (20)

- No guardem només per a nosaltres tot el que hem rebut; sapiguem compartir-ho amb els germans que pateixen, perquè siguin sostinguts per la força de la misericòrdia del Pare. (21)

- *És el temps de la misericòrdia* per a tots i cadascun, perquè ningú pensi que està fora de la proximitat de Déu i de la potència de la seva tendresa. *És el temps de la misericòrdia*, perquè els dèbils i indefensos, els qui estan lluny i sols sentin la presència de germans i germanes que els sostenen en les seves necessitats. *És el temps de la misericòrdia*, perquè els pobres sentin la mirada de respecte i atenció d'aquells que, vencent la indiferència, han descobert el que és fonamental a la vida. *És el temps de la misericòrdia*, perquè cada pecador no deixi de demanar perdó i de sentir la mà del Pare que acull i abraça sempre. (21)

Roma, 20 novembre de 2016

Article extret del web catalunyareligio.cat a l'enllaç: <https://www.catalunyareligio.cat/ca/articles/cridats-revolucio-cultural-misericordia-carta>

XXXIII Assemblea diocesana de VIDA CREIXENT

Conferència

P. Francesc Roma. 29 d'octubre de 2016

“Al·legoria de la casa”

Mateu 7, 24-27 compara aquells que escolten la Paraula de Déu i la posen en pràctica a uns constructors que edifiquen sobre roca i Joan parla de dues al·legories (el Bon Pastor, el Cep i les sarments) Món de la natura.

No és el mateix “paràbola” que “al·legoria”.

En una paràbola passen coses, i les al·legories són pensaments per treure'n conseqüències.

Tots els elements de la casa tenen un significat. Una casa té semblances amb l'Evangeli. L'Evangeli sempre inspira. Ens presenta la imatge de dues cases: sobre roca i sobre sorra. Per què podem comparar la vida comunitària amb la imatge d'una casa?

Una casa té elements estructurals i d'altres que donen caliu, estructuralisme. Els elements de la casa tenen un significat, que es pot aplicar a la vida d'una comunitat, com Vida Creixent, o de la pròpia persona cristiana que vol construir segons l'Evangeli i assenyadament.

1.- Els fonaments.- A Vida Creixent els elements ens vénen donats. Roca viva del Crist: conèixer-lo, estimar-lo, i seguir-lo. En aquesta casa no hi ha lloguer. Hi ha adhesió, no serem mai desnonats. Hi ha un ciment que ho enganxa tot: amor fratern. Amics diferents, amics en el Senyor, amistat transcendent. Si falla això, falla tot.

Ens necessitem perquè ens estimem i ens estimem perquè ens necessitem.

2.- Parets i sostre.- La història és un estil, un ADN. Romànic, barroc, modernisme,... Nosaltres som estil i som història. Història de la nostra infantesa. Sant Climent de Taüll, quanta vida tenen aquestes parets!!!!

3.- Les finestres.- Són indispensables, ens permet saber què passa a fora i perquè pugui entrar el que passa, de fora cap a dins, que entri aire!!

A Vida Creixent tenim les finestres obertes o tancades? La nostra casa fa olor de tancat i de florit? Obertura eclesial i profètica? Grau de sensibilitat i de compromís?

4.- La porta.- Acollida amb les persones. Sempre tenim algú que vol entrar. “Sóc a la porta i truco” És el Senyor amb una altra cara. Des de fora es pot trucar i només podem obrir des de dins.

5.- Importància de l'interiorisme (de la vida interior)

L'interior d'una casa també té relació amb la nostra vida espiritual.

XXXIII Assemblea Diocesana

Lectura de la Memòria.

Assistents a la lectura de la Memòria i a la conferència impartida pel P. Roma..

Conferència del P. Roma

Moment de l'Eucaristia.

Entrega de diplomes.

Àpat de clausura de la XXIII Assemblea Diocesana de Vida Creixent.

Col·laboracions

6.- La llar de foc. “El foc fort, vell, robust i alegre” (Sant Francesc). És màgic. Representa els moments de diàleg interpersonal. No sols dir coses, sinó dir-nos coses. La llar de foc absorbeix de tal manera que no es pot tenir mòbil. Construeixes confiança. La pregària amb una “llar de foc” surt totalment diferent. Silenci creatiu.

7.- La llum. Testimoni discret, durador, diàfan o transparent. Si hi ha llum hi ha vida, alegria, llumets a les ermites.

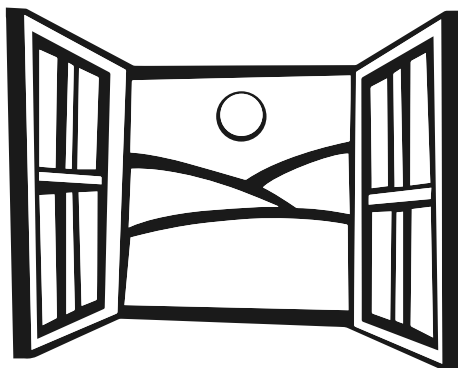
8.- La taula del menjador. Símbol de l'Eucaristia. La taula de casa sempre ha de fer goig i més quan hi ha convidats. Oferiments, col·laboracions, llum,.. símbols de l'autenticitat. El pa i el vi, partir i compartir. La sal i les flors, la bellesa gratuïta. La rosa és perquè sí. Déu és perquè sí. Hi ha sal o no hi ha res.

9.- La cuina, la taula de la cuina. Lloc de l'autèntica convivència, lloc de la quotidianitat sublimada. Té un altre sentit que el menjador. Quantes coses s'han cuinat!! Quants consells s'han rebut! Duplicitat de la vida cristiana: la festa i la lluita.

10.- El meu raconet, el meu silló... El silló del pare, de propietat privada, el silló de la mare... El raconet per estar amb silenci, per trobar-te amb el jo profund. Sinó ens trobem amb el “jo”, la vida està atabalada. Tenim dret a tenir un “raconet”, pau interior.

11.- El jardí de fora. El relax, les flors, al·lusió a l'alegria. No hem de tenir només una fe quaresmal. Actituds de fidelitat i no perdre el sentit de l'humor.

P. Francesc Roma

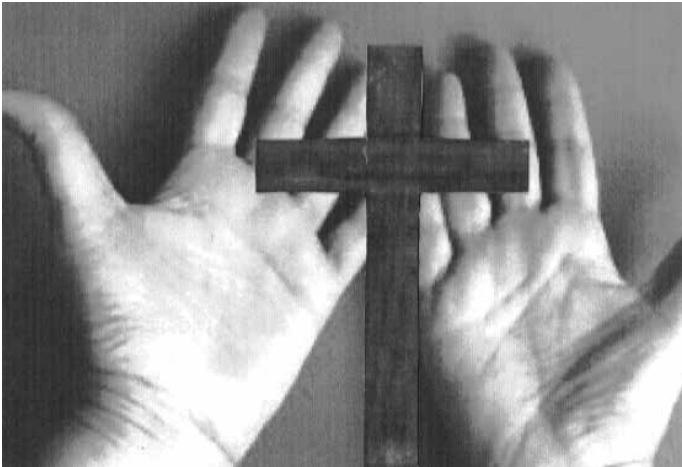
Déu es fa present enmig nostre. La meva creu.

M'he preguntat mil vegades sense trobar cap resposta per què la meva creu m'era tant difícil de suportar. Vaig parlar amb Déu mirant les estrelles, i sanglotant vaig dir:- "És molt pesada". Déu em va fer veure amb tota la seva paciència quant i per què, com n'estava d'equivocat, i poc a poc vaig començar a adonar-me'n, la meva creu tornava a ser lleugera.

Vaig veure passar misèria tan immensa penjada en els parracs d'una dona gran. Vaig veure un jove morint de tristesa per una malaltia que l'assetjava. Una mare amb tota la seva enteresa, que al seu fillet amb dolor sepultava. Després vaig mirar les meves mans... vives, belles, sobre elles una creu es destacava. Tot d'una va dir Déu: "Digues quant pesa" i jo li vaig dir: "Senyor... no pesa gens".

Davant els problemes de la vida, sigui quin sigui el teu problema o el teu dolor, no has d'oblidar mirar al teu voltant i veure les coses amb què s'enfronten els altres... i en aquest moment sentiràs que la teva creu no és tan pesada...

Conserva la fe, l'esperança... Déu és al teu costat sempre.

Aturar-se. Cicle A. Un poble esgotat.

La TV n'ha parlat, però ens hem pensat que era un de tants anuncis. Sociològicament, estem patint una crisi de cansament, tant políticament com eclesial.

On anem? Només on anem? I qui som? Per què tant dolor, tants rics i tants pobres? Per què morim? On és la veritat? I jo per què no sóc feliç? Hi ha res després de la mort? Què en queda després de tot? El Sr. Maastricht hi posarà remei! **Noo!** Què feu aquí filosofant? La solució està en el camí. Endavant!

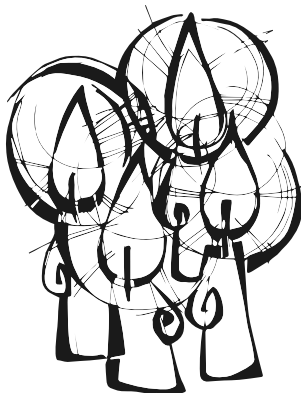
Amics de cordada, el camí és un símbol. Si voleu, pugeu al satèl·lit extraterrestre; però cal "sortir" de les situacions actuals.

Advent, nova arribada: torna el "Cap de turc" que ve a pagar els plats trencats: Jesús ve sempre. Ni ha vingut ni tornarà. Els autors bíblics escriuen sense perspectiva històrica. Dibuixen els fets històrics com els pintors moderns: tot ho posen en un pla. Velázquez pintà "Les Menines" en una cambra on es pot contemplar l'aire, Goya pintà l'última comunió de Josep de Calassanç, i algú creia que allà repartien la comunió.

La nova vida és fiar-se del missatge i posar-lo en pràctica: ens en sortirem. Arribarà un dia que desapareixeran dels diccionaris moltes paraules que avui estan de moda, i tots ja les sabeu. Això podria ser la nostra esperança.

Prou dormir, ens diu sant Pau. No, no hi és aquest ban a l'ordinador. Veniu, caminem a la nova llum. Betlem és al tombant. No femtem a la cita! **Vetilem!**

Mn. Pere - diaca

Avui a partir d'una lectura, m'agradaria presentar-vos tota una sèrie de publicacions, que de ben segur ja coneixeu, però va bé de recordar i valorar.

Acabo de llegir i rellegir un quadern de 'Cristianisme i Justícia', concretament el nº 172, titulat; ***Fer-se càrrec, carregar i encarregar-se de la Realitat. Full de ruta samaritana per a un altre món possible.***

Escrit per José Laguna, teòleg i músic. Ha escrit per a aquesta mateixa col·lecció: 'I si Déu no fora perfecte? Cap a una espiritualitat simpàtica'. Quadern nº 102, a l'octubre de l'any 2000, i 'de l'Alliberament a la inclusió'. Quadern nº 127, al setembre de 2004.

Aquest quadern, de 34 pàgines, comença dient: *Altre Món és possible, Com?* Seguint el relat de la paràbola de Jesús sobre l'acció del samarità, va assenyalant rutes i lluminant nostra realitat.

Informa àmpliament de les accions, intencions i paraules dels anomenats Moviments de Resistència Global (MRG) que s'atreveixen a afirmar en aquesta última dècada que "som la primera generació capaç d'acabar amb la pobresa", i ens emplacen a acceptar el retrèt dels nostres descendents si no complim.

Aquest samarità de llavors (avui nosaltres?), un home corrent, senzill, normal, limitat..., és capaç de veure allò real, no el que vol veure o li ve de gust veure o li complica menys veure..., és capaç de carregar amb el problema real, sense creure que se li "cauran els anells" si es posa en ple voral, a la vista de qualsevol a guarir un ferit al qui no coneix, (ves a saber per què està així) i curar-lo de seguida ..., és capaç d'encarregar-se de resoldre aquest primer problema i buscar

a continuació i sense perdre temps (li carrega en la seva pròpia cavalcadura a la qual condueix a peu com si fos un criat), unes mans especialitzades que completen la cura..., i és capaç de deixar-se carregar amb la realitat, compromentent-se a tornar, a seguir mirant cara a cara, a conèixer més, tal vegada a Integar en la seva amistat a aquest ferit que vol tornar a ser una persona sana i autònoma i no només víctima... Reconec que això és una síntesi molt personal, ràpida i concisa. En aquestes 34 pàgines hi ha molta més reflexió per a la nostra fe, informació sobre el nostre món sense misericòrdia i tocs d'alerta a la nostra mirada benestant, egoista, potser mesquina, i que es tranquil·litza massa de pressa quant unes quantes estadístiques ben dites i oportunament col·locades ens convencen. Cristianisme i Justícia, publicacions de la Companyia de Jesús, ofereix a més d'això Quaderns, altres publicacions. Algunes com Papers, com a suplement d'alguns Quaderns, tenen unes 4 o 8 pàgs. i s'aprofita tot. L'última que he llegit es titula: *Fronteres contra els pobres, fronteres contra Crist*. És una reflexió de Mons. Santiago Agrelo, missioner franciscà i bisbe de Tànger, i va aparèixer com a suplement del Quadern núm 196, el novembre del 2015. Val la pena. La seu de Cristianisme i Justícia està al carrer Roger de Llúria, 13, 08010 Barcelona. tfn. 93 317 23 38.

Els Quaderns els podeu trobar a Claret o Paulinas. Us podeu subscriure, però els responsables primen la difusió, i per a tot el que no pugui, la següent pàgina us dóna accés a totes les seves col·leccions i permet descarregar-les. La majoria, si no totes, estan disponibles en català i castellà. Més facilitats! www.cristianismeijusticia.net

Agenda 2016/2017

Desembre

Dijous 15: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – COM SANTIFICAR LA GENT GRAN LES REALITATS TEMPORALS.
Celebració del Nadal.

2017

Gener

Dijous 12: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V – L'EVANGELITZACIÓ DEL MÓN A TRAVÉS DE L'EXEMPLE.

Dijous i divendres 26 i 27: Curset Vida Creixent

Matins de 9:30 a 13:30, per ampliar i aprofundir el coneixement del Moviment. Al carrer València 244, planta 4a, sala d'actes. Cal inscripció a la secretaria de 5 a 7 de la tarda.

Febrer

Dijous 2: Celebració de la Candelera
Simeó i Anna patrons de Vida Creixent.
Basílica Sant Josep Oriol. A les 12:30 del matí. Presidida per l'Arquebisbe Mons. Joan Josep Omella. Obert ha tothom, us esperem.

Dijous 9: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – L'EVANGELITZACIÓ DEL MÓN A TRAVÉS DE L'AMISTAT.

Març

Dijous 2: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VII – PARTICIPACIÓ DE LA GENT GRAN EN L'EDUCACIÓ FAMILIAR.

TEMARI DEL CURS 2016-2017, "PAPER DELS LAICS EN L'ESGLÉSIA I EN EL MÓN" DE MONS. JAUME PUJOL, ARQUEBISBE DE TARRAGONA.

Aquests llibres, són un recull de "reflexions", dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluc, any litúrgic C. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer València 218, 1er,2a, esq. - Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN